

anonim aruncă o filipică împotriva contemporanilor săi, împotriva acelor „patrioți gălăgioși“, care n-au știut niciodată „să prețuiască, așa cum se cuve-nea, prietenia dezinteresată a prof. din Boemia“. Informându-se din „ziarele de peste munți — și noi putem preciza că e vorba de *Gazeta Transilvaniei*, — autorul articolului consemnează „noua ispravă a vajnicului doctor“, cum îi spune el. Isprava săvârșită de Jarník se reduce la aceea că, cutreeră „spitalele unde sînt internați răniți români din armata țărilor subjugate. Le-aduce cărți românești, din care citește, din cînd în cînd, acelora care nu știu carte...“¹ Tonul oarecum rechizitorial al articolului a plăcut, probabil, celor de la gazeta brașoveană, deoarece îl reproduc în întregime și fără nici un comentariu².

La scurt timp după aceasta, mai precis în ziua de 11 februarie, gazeta bucureșteană publică din nou un articol despre *Dr. I. Urban Jarník și românii*. Foarte probabil că *Steagul* avea, pe lângă ziarele din Ardeal, și alte surse de informații, care îi ofereau posibilitatea s-o ia, în această privință, înaintea confrăților de peste munți. Articolul relevă cîteva episoade din contactele, pe care Jarník le avea zilnic cu răniții. „Acestui neprețuit prieten al neamului nostru i se cuvine toată recunoștința românilor“ conchide autorul³. La cîteva zile de la apariția articolului, *Gszeta Transilvaniei*⁴ și *Romanul*⁵ din Arad îl reproduc întocmai pentru cititorii din Ardeal.

Luînd cunoștință de această colaborare, dintre foile transilvane și *Steagul* de la București, pe tema sprijinului și asistenței acordate răniților români, Jarník o socotea „un zvon cam mare în jurul numelui său“. De aceea, pe la începutul lunii martie st.n. se grăbește să adreseze *Românului* o scrisoare, în care încearcă să respingă meritele ce i se pun în seamă. „Singurul lucru, admite Jarník, care în privința aceasta mi s-ar putea socoti bun, ar putea fi sîrguința mea vădită de a mă deprinde la orice prilej cu folosirea dulcelui graiu român“⁶. Jarník caută să convingă redacția ziarului că „nu-i vrednic de atîta laudă și de atîtea măguliri“, însă intervenția lui are un efect cu totul contrariu. Socotindu-l „cel mai bun cunoscător și adevărat prieten al românilor“, foaia de la Arad îi publică scrisoarea sub titlul, *Omul muncii și al datoriei*.⁷ Nici *Gazeta Transilvaniei* nu procedează altfel cu epistola lui Jarník din 10 februarie 1915, adresată episcopului din Gherla. Prelatul român o trimite spre publicare „pentru învățămîntul altora și drept pilde de urmat“. Cuvintele care însoțesc epistola exprimă simpatia profundă de care se bucura Jarník în cercurile intelectualilor din Ardeal. „Mă închin cu evlavie prietenului nostru neprețuit“, scrie episcopul Vasile din Gherla. „Fapta umanitară poartă cu sine dulcea sa răsplată: mîngîierea sufletului. Dar recunoștința și dragostea unui întreg neam încă nu va lipsi neprețuitului nostru prieten“⁸.

¹ „Steagul“, II, 1915, Nr. 21 din 24 ianuarie.

² „*Gazeta Transilvaniei*“, LXXVIII, 1915, Nr. 24 din 1/14 februarie.

³ „Steagul“, Buc., 1915, Nr. 38 din 11 februarie.

⁴ „*Gazeta Transilvaniei*“, LXXVIII, 1915, Nr. 37 din 18/II—3/III.

⁵ „*Românul*“, Arad, V, 1915, Nr. 40, din 5.III.st.n. 20 februarie st. v.

⁶ „*Românul*“, V, 1915, Nr. 48 din 1/14 martie.

⁷ *l.c.*

⁸ „*Gazeta Transilvaniei*“, LXXVIII, (1915), Nr. 27 din 6/19 februarie.